

отъ покварения животъ, запознава се съ тогавашнитѣ християни и възприема християнството. Тази идея на християнството толкова се загноздила въ главата му, че той се рѣшилъ да посвѣти най-малко 30 години отъ живота си да живѣе по горитѣ, за да разбере дълбокия смисълъ на живота. Цѣли 30 години той се подвизавалъ самотно и се молилъ Богу, но единъ день, идва единъ неговъ събратъ постникъ и го запитва: „По какво мога да позная кога съмъ благоугоденъ на Бога и кога не? Той му казва така: „Туй, което азъ съмъ научилъ въ моята опитностъ, е това: деньтъ, въ който те похвалятъ за твоята добрина, всичко си изгубилъ. До тогаза, докато хората те корятъ, твоята добродѣтель расте, но деньтъ, въ който твоятъ близъкъ те похвали, всичко си изгубилъ.“ И той тъй щателно се стараялъ да го не похвали никой. Обаче, слѣдъ 30 години, когато мислилъ, че е навършилъ своето разитие и прискалъ да отиде въ свѣта да проповѣдва Христозото учение, единъ день отида при единъ свой приятелъ, който му казва: „Ти си много добъръ и свѣтъ човѣкъ.“ „А“, казалъ той, „ти ме съсила, съсипа цѣлия ми животъ, всичкитѣ ми 30 години отидоха“. Върналъ се въ пустинята и 10 дни плакалъ. Сега питамъ: този идеалъ съществува ли между съвременното християнство? Приложете този идеалъ! Кой отъ васъ би постъпилъ като този пустинникъ? Той е единствениятъ, когото азъ съмъ срѣщналъ въ цѣлата християнска история. Той е единствениятъ, който е плакалъ, дѣто го похвалили, че е много добъръ, много свѣтъ човѣкъ. Може да има и други такива, но азъ само този зная. А насъ, колко ни е приятно, като ни кажатъ: ние виждаме, че отъ едно врѣме сте станали благородни, покаяли сте се, и жената и дѣцата ви сж по-добри. Вие се зарадвате, надуете се и казвате: да, дѣйствително, не сме като въ миналото, нашето вѣруе, нашитѣ правила сж особени, ние особено приемъ, особено ядемъ, особено се молимъ. Не, не, всичко това е празна работа. Въ момента, когато те похвалятъ хората, всичко отива и като че се струпва една топка на сърцето ти и усѣщашъ едно недоволство. Въ Писанието никѣдъ не се казва: „Блажени хвалениѣ“, никѣдъ не се казва, че царството Божие е на добритѣ, на светиитѣ, на праведнитѣ на земята, а се казва: „Блажени гоненитѣ, онеправда-